

ຄວາມຫວັງ

ໂດຍ ແອວເດີ ສະຕີບເວີ ອີ ສະໂ

ຈາກຝ່າຍປະທາ ສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າເຕີບໂຕຂຶ້ນໃ ເຂດແຫ່ງແລ້ງທີ່ພາກໃຕ້ຂອງລັດຢູທາ. ຝີ ຕົກໜ້ອຍ ແລະ ມີ ຄວາມຫວັງຫລາຍວ່າຈະມີຄວາມຊຸ່ມເຢັນ ພໍສຳລັບອາກາດຮ້ອ ໃ ຍາມແລ້ງ. ໃ ຕອ ນັ້ນ, ດັ່ງໃ ເວລານີ້, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວັງໃຫ້ຝີ ຕົກ, ສວດອ້ອ ວອ ໃຫ້ຝີ ຕົກ, ແລະ ໃ ເວລາທີ່ຂັບຂີ່ ໄດ້ອົດຫາ ເພື່ອໃຫ້ ຝີ ຕົກ.

ມີເລື່ອງເລົ່າທີ່ກ່າວເຖິງພໍ່ຜູ້ຄົ ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ພາຫລາ ຊາຍອາຍຸຫ້າປີໄປຢ່າງຫລິ້ນອ້ອມເມືອງ. ໃ ທີ່ສຸດ, ເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຮ້າ ຂາຍອາຫາ ັ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃ ຖະໜົ ຫລວງບ່ອ ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າ ໄປຊື້ນ້ຳໂສດາດີ້ມ. ລົດຄັນໜຶ່ງທີ່ມາຈາກລັດອື່ນເຂົ້າຈອດ ແລະ ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ລົງໄປເວົ້າລົມກັບພໍ່ຜູ້ຄົນນັ້ນ. ຄົນແປກໜ້າຄົນນັ້ນ ໄດ້ຊີ້ໄປຫາກ້ອນເມກໃນເທິງຟ້າ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ພໍ່ຜູ້ ຄິດວ່າຝົນຈະຕົກບໍ?”

ພໍ່ຜູ້ຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍກໍຫວັງ ຢ່າງນັ້ນແນ່ນອນ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຂ້ອຍ, ແຕ່ເພື່ອຫລານຊາຍນ້ອຍ. ຂ້ອຍເຄີຍເຫັນຝົນຕົກມາແລ້ວ.”

ຄວາມຫວັງເປັ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ນຳຄວາມສວຍງາມມາສູ່ຊີວິດປະຈຳວັ ຂອງເຮົາ. ມັ ຖືກອະທິບາຍວ່າ “ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າເຫດການຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອຄວາມດີສຸດ” (dictionary.reference.com/browse/hope). ເມື່ອເຮົາໃຊ້ຄວາມຫວັງ, ເຮົາ “ຈະມອງໄປໜ້າ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສົມ ເຫດສົມຜົນ.” ສະນັ້ນ, ຄວາມຫວັງຈະນຳອິດທິພົນທີ່ງົບສະຫງົບມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາ ຂະນະທີ່ເຮົາມອງໄປ ຫາເຫດກາ ໃ ອະ າຄິດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ບາງເທື່ອເຮົາຫວັງຫາສິ່ງທີ່ເຮົາຄວບຄຸມໄດ້ ັ້ອຍ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້. ເຮົາຫວັງຈະມີອາກາດດີ. ເຮົາຫວັງຢາກມີລະດູໃບໄມ້ປົ່ງໄວ. ເຮົາຫວັງຢາກໃຫ້ທິມກິລາໂປດຂອງເຮົາຊະນະເລີດໃນການແຂ່ງຂັນ ລະດັບປະເທດ ຫລື ລະດັບໂລກ.

ຄວາມຫວັງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຕາສົນໃຈ ແລະ ບາງເທື່ອກໍນຳໄປສູ່ສິ່ງແປກປະຫລາດ, ແມ່ນແຕ່ການປະພຶດທີ່ງົມງວາຍ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພໍ່ຂອງພັນລະຍາຂ້າພະເຈົ້າມັກກິລາຫລາຍ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງເຊື່ອວ່າຖ້າເພິ່ນບໍ່ເບິ່ງທິມບາສະເກັດບານໂປດຂອງເພິ່ນໃນໂທລະທັດ, ທິມນັ້ນຈະຊະນະ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 12 ປີ ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຍັນວ່າຕ້ອງໃສ່ລອງເທົ່າທີ່ບໍ່ໄດ້ຊັກຊູ່ດຽວນັ້ນໄປຫລິ້ນເບສະບອນທຸກໆເທື່ອເພື່ອຄວາມຫວັງທີ່ຈະຊະນະເກມ. ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າບັງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະມັນໄວ້ທີ່ລະບຽງຫລັງບ້ານ.

ເວລາອື່ນຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຝັນຊຶ່ງສາມາດດົນໃຈເຮົາໄດ້ ແລະ ນຳເຮົາໃຫ້ກະທຳສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ຖ້າເຮົາມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະຮຽນໃຫ້ໄດ້ດີຂຶ້ນໃນໂຮງຮຽນ, ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະເກີດເປັນຈິງໄດ້ໂດຍການຕັ້ງໃຈຮຳຮຽນ ແລະ ເສຍສະລະ. ຖ້າເຮົາມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມທິມກິລາທີ່ຊະນະເລື້ອຍ, ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະນຳໄປສູ່ການຝຶກຝົນ, ການອຸທິດຕົນ, ການຮ່ວມມື ແລະ ໃນທີ່ສຸດຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດ.

ຮໍເຈີ ແບ ິສເຕີ ໄດ້ເປັນ ັກສິກສາກາ ແພດໃ ປະເທດອັງກິດ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ທະເຍີທະຍາ ຢ່າງໜຶ່ງ. ລາວຢາກເປັນ ຄື ທຳອິດທີ່ຈະແລ່ ໄດ້ໜຶ່ງໄມໃ ເວລາທີ່ຕຳກວ່າສີ່ າທິ. ໃ ເຄິ່ງຕົ້ນສັດຕະວັດທີຊາວ, ຄົນທີ່ມັກກິລາກາ ແລ່ ແຂ່ງຂັນ ພາກັ ລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນເຖິງວ່າ ເວລາທີ່ຈະມີຄື ແລ່ ສີ່ໄມໄດ້ຕຳກວ່າສີ່ າທິນັ້ນ. ທ່ານແບນນິສເຕີໄດ້ອຸທິດຕົ ຕໍ່ກາ ຝຶກຝຶ ດ້ວຍມີຄວາມຫວັງວ່າຈະເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍຢາກເປັນ ຜູ້ຕັ້ງສະຖິຕິເກີດເປັນຈິງ. ຫລາຍຄົນໃນວົງການກິລາເລີ່ມມີຄວາມສົງໄສວ່າ ຈະມີໃຜທຳລາຍສະຖິຕິນັ້ນໄດ້ບໍ່. ຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເປັນຜູ້ຊຽວຊານໃນເລື່ອງນີ້ ຍັງໄດ້ສັນນິຖານວ່າ ຕາມທຳມະຊາດ ຮ່າງກາຍຂອງຄົນ ຈະແລ່ນໄວໄກປານນີ້ບໍ່ໄດ້ດອກ. ໃນວັນທີ 6 ເດືອນພຶດສະພາ 1954, ວັນທີ່ເຕັມໄປມີດມົນດ້ວຍເມກ, ຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຮໍເຈີ ແບນນິສເຕີ ກໍໄດ້ເກີດເປັນ ຈິງ! ລາວໄດ້ແລ່ ຜ່າເສັ້ນໄຊຊະນະພາຍໃນສາມນາທີ ຫ້າສິບເກົ້າ ຈຸດ ສີ່ວິນາທີ, ແລະ ໄດ້ຕັ້ງສະຖິຕິລະດັບໂລກໃໝ່. ຄວາມຫວັງຂອງລາວທີ່ຈະທຳລາຍສະຖິຕິໜຶ່ງໄມຕໍ່ສິນາທິໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຝັນທີ່ສຳເລັດຜົນໄດ້ຜ່ານກາ ຝຶກຝຶ , ຄວາມພາກພຽງ , ແລະ ກາ ອຸທິດຕົ .

ຄວາມຫວັງສາມາດດົນໃຈຄວາມຝັນ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນນັ້ນເກີດເປັນຈິງ.
ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຫວັງເທົ່ານັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຜົນສຳເລັດ. ຄວາມຫວັງທີ່ໜ້າຊົມຊືມຕັ້ງ
ຫຼາຍກໍບໍ່ໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ, ເພາະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານຈະເປັນອຸບປະສັກຕໍ່ເຈດຕະນາດີຕະຫລອດ.

ໃນຖານະພໍ່ແມ່, ເຮົາພົບເຫັນຄວາມຫວັງທີ່ເລິກຊຶ້ງຂອງເຮົາກໍເຈາະຈົງຢູ່ກັບລູກໆຂອງເຮົາ. ເຮົາຫວັງວ່າ
ເຂົາເຈົ້າຈະ ເຕີບໂຕຂຶ້ນເພື່ອມີຊີວິດທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຊອບທຳ. ຄວາມຫວັງດັ່ງກ່າວຈະຖືກທຳລາຍ
ໄດ້ຖ້າເຮົາບໍ່ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ. ຄວາມຫວັງຢ່າງດຽວຈະບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າລູກໆຂອງເຮົາຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນ
ໃ ຄວາມຊອບທຳ. ເຮົາຕ້ອງໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບເຂົາໃ ກາ ສັງສີ ໃ ຄອບຄົວ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ
ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ເຮົາຕ້ອງສອນເຂົາໃຫ້ອະທິຖານ. ເຮົາຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີນຳເຂົາ ແລະ
ສອນຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສຳຄັນໃຫ້ເຂົາ. ແລ້ວຄວາມຫວັງທີ່ເລິກຊຶ້ງຂອງເຮົາອາດເກີດເປັນຈິງໄດ້.

ເຮົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສິ້ນຫວັງເຂົ້າມາແທນຄວາມຫວັງ ເລີຍ. ອັກຄະສາວິກໂປນໄດ້ຂຽນວ່າເຮົາ
“ຄວນໄຖນາໂດຍມີຄວາມຫວັງ” (1 ໂກຣິ ໂທ 9:10). ການມີຄວາມຫວັງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາດີຂຶ້ນ ແລະ
ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໃຈລໍຖ້າອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມຫວັງ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໄຖນາເພື່ອປູກເຂົ້າ ຫລື ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ
ມີ ກໍຈຳເປັນສຳລັບເຮົາ ຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ທີ່ຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ.

ໃ ພຣະກິດຕິຄຸ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄວາມຫວັງເປັ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ
ທີ່ຈະມີຄວາມລອດນິລັນດອນຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ນີ້ຄືຄວາມຫວັງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງມີ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາແຕກຕ່າງຈາກທຸກໆຄົນອື່ນໃນໂລກ.
ເປໂຕໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດໃນຕອນຕົ້ນວ່າ “ຈົ່ງຕຽມພ້ອມຢູ່ທຸກເວລາ ເພື່ອຕອບຜູ້ຂໍຮ້ອງພວກທ່ານ
ໃຫ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຫວັງທີ່ພວກທ່ານມີຢູ່ນັ້ນ” (1 ເປໂຕ 3:15).

ຄວາມຫວັງທີ່ເຮົາມີໃນການຊົດໃຊ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີພະລັງດ້ວຍທັດສະນະນິລັນດອນ. ທັດສະນະດັ່ງກ່າວຊ່ອຍ
ໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຂ້າມຊີວິດນີ້ໄປສູ່ຄວາມສັນຍາແຫ່ງນິລັນດອນ. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນກັບດັກອັນຄັບແຄບຂອງ
ຄວາມຄາດຫວັງທີ່ປຸງແປງຢູ່ເລື້ອຍໆຂອງສັງຄົມ. ເຮົາເປັນອິດສະລະທີ່ຈະມອງຫາລັດສະໝີພາບ
ແຫ່ງສະຫວັນ, ຜະນຶກເຂົ້າກັນກັບຄອບຄົວ ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຮັກ.

ໃ ພຣະກິດຕິຄຸ , ຄວາມຫວັງກໍຈະກຽວຂ້ອງກັບສັດທາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸ ຢູ່ສະເໝີ. ປະທາ ດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ໄດ້ສອ ວ່າ:

“ຄວາມຫວັງເປັນຂາໜຶ່ງຂອງຕັ້ງສາມຂາ, ຮ່ວມກັບສັດທາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ. ທັງສາມເຮັດໃຫ້ຊີວິດ ຂອງເຮົາໝັ້ນຄົງເຖິງແມ່ນວ່າບາງເທື່ອເຮົາຈະໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາທີ່ຍາກລຳບາກກໍຕາມ” (The Infinite Power of Hope,” *Liahona* Nov. 2008, 21).

ໃ ບົດສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີມໍມອ ໂມໂຮໄ ໄດ້ຂຽ ວ່າ:

“ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຕ້ອງມີສັດທາ, ແລະ ຫາກວ່າມີສັດທາກໍຕ້ອງມີ ຄວາມຫວັງເໝືອນກັນ, ແລະ ຫາກວ່າຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ ກໍຕ້ອງມີຄວາມໃຈບຸ ເໝືອ ກັ .

“ແລະ ເວັ້ນແຕ່ທ່ານຈະມີຄວາມໃຈບຸນທ່ານບໍ່ມີທາງລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍ; ທັງທ່າ ຈະລອດຢູ່ໃ ອາ າຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫາກວ່າທ່າ ບໍ່ມີສັດທາ, ທັງທ່າ ຈະລອດ ບໍ່ໄດ້ຫາກວ່າທ່ານບໍ່ມີຄວາມຫວັງ” (ໂມໂຮໄນ 10: 20–21).

ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແ ວສີ ໄດ້ສອນວ່າ: “ສັດທາມີຮາກຖາ ຢູ່ໃ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມຫວັງມີ ພື້ນຖານຢູ່ໃນການຊົດໃຊ້. ຄວາມໃຈບຸ ຖືກສະແດງອອກໃ ຄວາມຮັກອັ ບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ. ຄຸນສົມບັດທັງສາມນີ້ ຖືກສານພັນເຂົ້າກັນເໝືອນດັ່ງສາຍເສັ້ນໃນເຊືອກທີ່ອາດບໍ່ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ. ພ້ອມກັນມັນຈະກາຍເປັນສາຍທີ່ຜູກພັນເຮົາໄວ້ກັບອານາຈັກສະຫວັນຊັ້ນສູງ” (“A More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

ເມື່ອນີໄຟໄດ້ພະຍາກອນເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໃນຕອນຈົບບັນທຶກຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ,

“ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຕ້ອງມຸ້ງໜ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດ, ໂດຍມີຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນ ຂອງຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງມະນຸດທັງປວງ” (2 ນີໄຟ 31:20).

“ຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມຫວັງ,” ນີ້ ຊຶ່ງນິໄຟກ່າວເຖິງຄວາມຫວັງໃນການຊົດໃຊ້, ຄວາມລອດ ັ້ນດອນ ທີ່ການເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້. ຄວາມຫວັງນີ້ ໄດ້ນຳຊາຍ ແລະ ຍິງທັງຫລາຍຕະຫລອດປະຫວັດສາດໃຫ້ເຮັດສິ່ງດີເດັ່ນ. ອັກຄະສາວິກໃນສະໄໝກ່ອນ ໄດ້ເດີນທາງໄປທົ່ວໂລກ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ເສຍຊີວິດໃນການຮັບໃຊ້ ພຣະອົງ.

ໃນຍຸກສະໄໝນີ້ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທັງຫລາຍໃນຕອນຕົ້ນ ໄດ້ປະຖິ້ມເຮືອນຊານ, ຫົວໃຈຂອງ ເຂົາເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງມາພາກຕາເວັນຕົກ ຜ່ານຜ່າທົ່ງພຽງມາສູ່ຮ່ອມພູເຊົາເລັກ.

ໃ ປີ 1851, ແມຣີ ເມີເຣ ເມີດີອກ ຍິງໝ້າຍອາຍຸ 67 ປີ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສ າຈັກໃ ປະເທດສະກັອດແລ . າງ ເປັ ສະຕີທີ່ມີຮູບຮ່າງນ້ອຍ ຄວາມສູງ (1.2 ແມັດ) ແລະ ນ້ຳ ຫນັກຕໍ່ກວ່າ 90 ປອນ (41 ກິໂລ), າງໄດ້ຄອດລູກແປດຄົ , ຫົກຄົ ມີຊີວິດເປັ ຜູ້ໃຫຍ່. ເພາະຮູບຮ່າງຂອງ າງ, ລູກໆ ແລະ ຫລາ ໆ ໄດ້ເອີ້ນນາງດ້ວຍຮັກວ່າ “ແມ່ຜູ້ນ້ອຍ.”

ຈອ ເມີດີອກ, ລູກຊາຍຂອງ າງ, ແລະ ພັ ລະຍາ ແລະ ລູກສອງຄົ ກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສ າຈັກຄືກັ ແລະ ໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ລັດຢູທາໃ ປີ 1852 ພ້ອມກັບລູກ ັ້ອຍສອງຄົ . ເຖິງແມ່ ຄອບຄົວຈະທຸກຍາກລຳບາກ, ແຕ່ສີ່ປີຕໍ່ມາ ຈອນໄດ້ສົ່ງເງິນທີ່ຈຳເປັນໄປໃຫ້ແມ່ ເພື່ອວ່ານາງຈະໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ນຳເຂົາເຈົ້າທີ່ເມືອງເຊົາເລັກ. ດ້ວຍມີຄວາມຫວັງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຮູບຮ່າງຂອງນາງ, ນາງແມຣີໄດ້ເລີ່ມການເດີນທາງທີ່ຍາກລຳບາກ ໄປພາກຕາເວັ ຕົກສູ່ລັດຢູທາຕອ ມີອາຍຸ 73 ປີ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ເດີນທາງຜ່ານແມ່ນ້ຳ ແອັດແລນຕົກ ຢ່າງປອດໄພແລ້ວ, ໃນທີ່ສຸດນາງກໍໄດ້ມາຮ່ວມກຸ່ມ ທີ່ມີໂຊກຮ້າຍຂອງຂະບວນລໍ່ມາຕິນ. ໃນວັນທີ 28 ເດືອນກໍລະກົດ ຜູ້ບຸກເບີກກຸ່ມນີ້ໄດ້ອອກ ເດີ ທາງໄປສູ່ພາກຕາເວັ ຕົກ. ໃຜໆກໍຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງກຸ່ມນີ້. ໃນຈຳນວນສະມາຊິກ 576 ຄົນເກືອບໜຶ່ງໃນສີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດກ່ອນໄດ້ມາເຖິງລັດຢູທາ. ອີກຫລາຍຄົນອາດຕາຍຖ້າຫາກບໍ່ເປັນ

ເພາະການຊ່ອຍຊູ້ທີ່ ປະທານບະນິກຳ ຍັງ ໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ສິ່ງກວງນ ແລະ ສະບຽງອຸປະກອນໄປຊ່ອຍ
ສະມາຊິກທີ່ຕົກຄ້າງຄາຢູ່ໃນຫົມະ.

ແມ່ຕູ້ແມຣີ ເມີດ໌ອກ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປເມື່ອ ວັນທີ 2 ເດືອນ ຕຸລາ ປີ 1856 ໃກ້ເມືອງຈີມ ັຣ໌ອກ, ລັດ
ເນບາລະສະກາ. ໃນທີ່ນັ້ນນາງສູ້ຄວາມອ່ອນເພຍ, ອາກາດທີ່ໜາວຈັດ ແລະ ຄວາມລຳບາກຂອງການ
ເດີນທາງບໍ່ໄຫວ. ຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນເພຍຂອງນາງຍອມແພ້ໃຫ້ຄວາມຍາກລຳບາກທາງຮ່າງກາຍທີ່ໄພ່ພົນໄດ້
ປະສົບ. ຂະນະທີ່ນາງໄກ້ຈະສິ້ນໃຈຕາຍຄວາມຄິດຂອງນາງຍັງເຈາະຈົງຢູ່ກັບຄອບຄົວໃ ລັດຢູທາ.
ຄຳສູດທ້າຍຂອງສະຕີບຸກເບີກຜູ້ຊື່ສັດຄົນນີ້ຄື, “ຂໍໃຫ້ບອກຈອນວ່າຂ້ອຍໄດ້ຕາຍດ້ວຍມີຄວາມປາຖະໜາ
ຢາກເປັນພາກສ່ວນກັບຊີໂອນຢູ່.” (See Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and
Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–
13, 115.)

ແມ່ຕູ້ແມຣີ ເມີເຣ ເມີດ໌ອກ ໄດ້ເປັນ ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາຂອງຜູ້ບຸກເບີກຫລາຍໆຄົນ
ທີ່ໄດ້ເດີນທາງມາພາກຕາເວັນຕົກດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ການເດີນທາງທາງວິນຍານໃນວັນເວລານີ້
ກໍບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາ ອຍໄປກວ່າຈາກຜູ້ບຸກເບີກໃ ຕອ ຕີ . ກາ ທ້າທາຍຂອງເຮົາ
ອາດແຕກຕ່າງ ແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກນັ້ນກໍຍັງມີຫລາຍຄືກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າສວດອ້ອນວ່າຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະນຳໄປສູ່ການບັນລຸຄວາມຝັນທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາ.
ໂດຍສະເພາະຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າຄວາມຫວັງທີ່ເຮົາມີໃນການຊົດໃຊ້ຈະເຮັດໃຫ້ສັດທາ ແລະ
ຄວາມໃຈບຸນຂອງເຮົາເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໃຫ້ເຮົາມີທັດສະນະນິລັນດອນຕໍ່ຊີວິດຂອງເຮົາໃ ອະ າຄົດ.
ຂໍໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຈົ່ງມີຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມຫວັງນັ້ນເຖິດ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານໃນ
ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .